

SVATOPLUK DOSEDĚL

NA JEJICH STRANĚ JE ČAS ...

**Bohoušovi, kamarádovi,
který se mnou sdílí víru
v přízraky a rokenrol.**

SD

"Pěkná noc, jasná - v tento čas

mrtví s živými chodí zas.

A nežli zviš, jsou tobě blíž,

má milá, nic se nebojíš?"

- Karel Jaromír Erben -

"Dobrý bože, při mě stůj,

jako bych už kdysi dávno žil.

A tuším, kdo jsem byl..."

- Kabát -

Deník básníka Samuela Vincenta

Je 15. září léta Páně 1901. Ranní slunce, zářící na jasné obloze, oslepuje mé oči a jeho paprsky začnou brzy pálit jako oheň. Babí léto je v rozpuku. Můj prastrýc, který žije kdesi v Americe a po němž jsem dostal jméno, ve svých dopisech nazývá období babího léta létem indiánským a mě, duši poetické, se tento název líbí mnohem víc, překrásně voní dálkou. Dnes však nemám tu správnou náladu na úvahy o nedozírném oceánu a širých prériích, rozprostírajících se za ním. Namísto toho mne jako železná rukavice svírá tíseň, zoufalství a krutá beznaděj. Všechna ta hrůza je nenávratně pryč, utopena v jasu bílého dne, a já navěky opouštím to prokleté místo šílenství, kde mi bylo dáno poznat jak lásku, tak bezmeznou krutost a zvrhlé násilí.

Všichni v mlýně jsou mrtví. Těla jsem nechal ležet tam, kam padla, nedokážu totiž vykonat svou křesťanskou povinnost a ty bestie pohřbít. Jediná bytost, již bych chtěl důstojně uložit do země, spočívá v kalné hlubině náhonu, rozdrcena mlýnským kamenem, a i když by si více než kdo jiný zasloužila lepší místo posledního odpočinku, není to v mých silách.

Toto je můj poslední zápis z Jeremiášova mlýnu. Beru si mlynářova koně a odjždím, jednou pro vždy. Stránky tohoto deníku, jenž tady uschovám, budou zcela jistě jedinými stránkami, jimž svěřím krvavou historii, která se odehrála zde, uprostřed šumavských hvozdů. Neučinil bych ani tak, kdybych nedoufal, že pak budu moci na vše lépe zapomenout. Bůh mi pomáhej.

I.

Pršet přestalo krátce po páté hodině odpolední. Z rozlehlých šumavských lesů, osvěžených dešťovým přívalem, stoupala k nebi hustá bílá pára a četné ptactvo, obývající les, si po přestálé bouřce pomalu začínalo vzpomínat, že vlastně umí zpívat. Jehličnany hustě porostlým údolím jihozápadně od Poledního vrchu se bublavě prodíral horský potok, honosící se jménem Červená řeka. Slovo *řeka* v jeho názvu dávalo tušit, že tento tok byl v minulosti na vodu výrazně bohatší než dnes. Tomu nasvědčovala i napůl roubená, napůl zděná usedlost s mechem porostlou sedlovou střechou, stojící na skalnatém břehu. Ztrouchnivělé pozůstatky velkého dřevěného kola na východní stěně jejího kamenného přístavku jasně říkaly, jaký účel stavení dříve plnilo: mlýn.

Byl pátek a začínal první zářijový víkend roku 1994. Po klikaté dřevařské cestě se kodrcala zachovalá, jasně červená fordka, jež opustila detroitskou montážní linku přibližně před patnácti lety a která se ke svému současnému majiteli dostala přes několik více či méně pochybných autobazarů. K jejímu tažnému zařízení byl připojen plně naložený přívěsný vozík zakrytý bílou plachtou. Okno na řidičově straně bylo staženo nadoraz a z nitra poskakujícího vozu se jím ven linula hlasitá hudba. Robert Zimmerman, po celém světě známý jako Bob Dylan, zpíval svým nekomerčním mečivým hlasem, že se časy mění a Alan Sequens, pošukávající prsty na ohmataný volant, tiše doufal, že má Bob pravdu. Už bylo pomalu načase.

Alanova žena Sára, jež zabírala sedadlo spolujezdce, sledovala nepřítomným pohledem hrbolatou, travnatým pruhem protnutou cestu, mizející pod chladičem fordky a roztržitě si pohrávala se svazkem barevně označených klíčů od jejich malostranského bytu a několika dalších pražských dveří. Z výletu do horské divočiny, který pochopitelně vymyslel Alan spolu s doktorem Farinem, měla od začátku značně smíšené pocity. Představa třiceti dnů strávených daleko od každodenního shonu, kanceláře, smrdutých aut, přečpaných ulic a rychlých obědů v hlučném automatu byla lákavá jako nic jiného na světě, absolutní izolace od lidí jí však na druhou stranu trochu naháněla strach. Poslední, ne právě malebnou příhraniční vískou jménem Borová Lada projeli už před hodnou chvílí a od té doby neminuli jedině stavení či jiný hmatatelný důkaz přítomnosti civilizace. Sára neměla tušení, jaká je hustota osídlení za nedalekou státní hranicí, ale byla si jista, že tady, severně od čáry drátů zbavené, nebude kolem nich široko daleko ani noha.

Pronajmout si bývalý mlýn byl zatím poslední praštěný nápad, který Alan vyprodukoval a také zrealizoval. Bylo mu sice třicet let, tedy o tři roky víc než jí, ale duší byl stále potrhlý teenager a tramp, jenž navíc z celého svého skautského srdce prahnul po potomkovi, pokud

možno rodu mužského, kterému by mohl předat své kusé znalosti woodcraftu, sbírku foglarovek, kovového ježka v kleci a kufr dobrodružných románů s ilustracemi Zdeňka Buriana a Jiřího Wowka.

A právě kvůli budoucímu dědici Alanových klukovských snů se nyní kodrcají ke starému mlýnu, ukrytému v zeleném příšeří hraničních lesů. Ano, co by si nalhávala, jedou sem prachsprostě souložit. Vzhledem k tomu, že je Alan zatím stále při síle, dalo by se říci, že ji zřejmě čeká dovolená, o níž řada žen jen marně sní. Ona se však nemohla zbavit nepříjemného pocitu, že stráví měsíc v inseminacním zařízení pro neplodné krávy, kde jde veškerá vášeň nekompromisně stranou. Hlavně zabřeznout! O to tu kráčí. Znechuceně zafuněla. A na tento nápad, jak napomoci jejímu otěhotnění, přivedl Alana lékař! Nikoliv však gynekolog, ale chirurg, doktor Farin, rodinný přítel, který letos na jaře oslavil své šedesátiny.

“Možná potřebujete jen zásadní změnu prostředí,” prohlásil doktor přibližně před měsícem v rámci jedné ze svých neformálních návštěv jejich malého, ale útulného podkrovního bytu. “Jsem starý muž a k tomu lékař, což mě opravňuje, abych mluvil otevřeně i o takové intimitě, jako je sex. Konkrétně ten váš. Chcete děti, snažíte se a nic. Třeba vám nesvědčí velkoměsto? Vyzkoušejte samotu a klid, duševní očistu. Pár pohodových týdnů v lůnu přírody může udělat s organizmem hotové divy. Co říkáte?”

Sára se k věci stavěla značně rezervovaně, ale Alan se doktorova nápadu nadšeně chopil a jeho uskutečnění na sebe nenechalo dlouho čekat.

Fordka projela mírnou levotočivou zatáčkou a se zařazeným neutrálem začala sjíždět po příkrém úbočí údolí Červené řeky. Bob Dylan dozpíval, aby ho o tři vteřiny později vystřídal Boss Bruce Springsteen s nepříliš optimistickou písní o bouračce na dálnici.

“Všude bylo rozbité sklo a krev. A nikdo nablízku, jenom já,” zpíval Boss na pozadí tklivé melodie. *“Z nebe se valil hustý studený déšť a já viděl kluka ležet na krajnici. Křičel: Pane, prosím vás, pomůžete mi...?”* Alan měl rád americké legendy, ale z textu jejich písní nerozuměl zhusta ani půl slova, a bylo mu to jedno. Sára naopak rozuměla téměř všemu a krváky jako *Wreck on the Highway* nesnášela. Teď otráveně vzdychla, zkontrolovala své hodinky a znovu obrátila oči k oknu, tentokrát k bočnímu.

Vůz nakrátko vyjel z lesa a kolem nyní ubíhala otevřená travnatá stráň. Nalevo od cesty spadala prudce dolů, napravo se šplhala ke vzdálenému, odtud neviditelnému okraji údolí. Od úvah o depresivní písni odvedlo Sáru to, k čemu se nyní zvolna blížili a co konečně nebylo přírodního rázu: oprýskaná kaplička s prázdným výklenkem a křivým kovovým křížkem na

hřebeni šikmé stříšky. Neudržovanou, přibližně dva metry vysokou památku bohobojných časů obrůstalo husté šípkové křovisko, jehož růžové květy už dávno vzaly za své a místo nich se na trnitých větvičkách červenaly velké lesklé šípky, připomínající kapky čerstvé krve.

Sára na kapličku zasmušile hleděla. Jak se však vzdálenost mezi ní a vozem zmenšovala, začínala se Sáry zmocňovat velmi podivná, těžko odůvodnitelná nervozita a ten nepříjemný pocit s každým otočením kol fordky sílil. Ve chvíli, kdy kapličku míjeli, měla už Sára nos přilepený ke sklu, žaludek sevřený a oči jako talíře. V obličeji byla bílá jako křída.

On se sem vrátí... Určitě.

Vrátí se včas...

“Co to...,” zamumlala Sára omámeně, když jí kaplička zmizela ze zorného pole. Nevěděla, co si má myslet, ale měla dojem, že právě zažila mimořádně silné *déja vu*. Několik vteřin zcela zřetelně cítila vůni čerstvě pořezané smrkové kulatiny smísenou s nezaměnitelným živočišným pachem koňské stáje. Teď však byl ten vjem beze zbytku pryč. Toporně se odvrátila od okna a zaujala na sedadle svou původní pozici. Necítila se dobře. Vůbec ne.

Alan natáhl ruku k autorádiu a ubral hlasitost. “Cože?” zeptal se.

Sára však jen zavrtěla hlavou. “Ale nic,” vzdychla. “Zesil to, chci vědět, jestli ten kluk nakonec zhebnul nebo ne.”

Alan zlehka přišlápnul brzdový pedál. “Co to meleš? Je ti dobře?”

“Jasně, že je,” uklidnila ho Sára chabě. “Jenom přidej, ať už jsme tam, chce se mi na záchod.”

Alan po Sáře stříhl pátravým pohledem. Napadlo ho, jestli se jeho žena náhodou nechystá menstruovat, před cyklem se často chovala prapodivně. To by tedy byl vážně pech. Hned první týden! Sám s nervózní ženskou v prdeli světa a ke všemu bez kapky chlastu. Chmurná představa. Vzhledem k cíli jejich mise s sebou totiž nevezli takřka žádný alkohol, jen bednu desetistupňových piv a několik sedmiček moravského červeného. Chtěli tady přece usmažit budoucího skauta a ne fernetového dementa.

Mlýn, jenž měl být po celé září jejich domovem, se před nimi vynořil za posledním zákrutem cesty, stíněné rozložitými letitými smrky. Bublající potok, Červená řeka, na jehož druhém břehu mlýn stál, byl přemostěn širokou lávkou ze zčernalých kmenů stromů. Alan přibrzdil, kritickým pohledem lávku zhodnotil, ale vzápětí na ni pomalu najel. Nejhorší smrt je z

vyděšení, pomyslel si. Železnými kramlemi pospojované klády hlasitě zanaříkaly, nicméně vydržely. O minutu později už stál červený vůz u zápraží z obřích plochých kamenů a jeho ztichlý motor s praskáním chladnul.

“Tak,” zahučel Alan, “to bysme měli.” Naklonil se k Sáře a vlepil jí mlaskavý polibek na ucho. “Jdem to omrknout, co říkáš?”

Ale Sára neříkala nic. Otevřela dveře vozu a vystoupila ven. Pozitivní bylo ticho, protkané decentními zvuky přírody, jenže všechno ostatní... Hlasitě polkla.

Mlýn, stojící téměř půl století v někdejším hraničním pásmu, obehnaném kilometry ostnatého drátu, vykazoval zřetelné známky dlouhodobě neobývané nemovitosti. Sáru napadlo, že zde možná nikdo nebydlel už dlouho před válkou. Důkazy, podporující její domněnku, nacházela, kam se podívala. Špínou a pavučinami oslepená okna v oprýskaných rámech a napůl zbořený cihlový komín nebyly zdaleka tím nejhorším. Tím byla střecha, jejíž krytinu, na mnoha místech propadlou a děravou, nebylo kvůli žlutozelenému mechovému koberci ani vidět. Člověk nemusel být odborník, aby na první pohled poznal, že střešní trámy mají odzvoněno. Od jihozápadního rohu budovy se táhlo zoufalé torzo vysušeného plaňkového plotu, jež mizelo kdesi v houštině na okraji lesa. Po brance zde zbyly jen dva rezavé závěsy a očko petlice. Za plotem, na místě bývalé zahrady, bujely divoké trsy trávy a nejrůznější plevel, v jehož zajetí skomíraly tři napůl suché, pokroucené jabloně.

Sára udělala pár toporných kroků podél čelní stěny mlýnu a nahlédla za roh. Výhled, který se jí naskytl, nebyl o nic lepší. Další rozpadlý plot, větvemi a listím zanesené kamenné koryto náhonu a pobořený přístavek se zhroucenou střechou, ozdobený shnilým, mechem a trávou porostlým mlýnským kolem.

“No, Alí, tomu teda říkám trefa,” pravila Sára kousavě. “Přesně takhle jsem si vždycky představovala místo, kde počneme naše dítě. Žádný pětihvězdičkový hotel na Bahamách, ten je pro masňácký burany. Plesnivá zbořenina plná pavouků uprostřed posraný Šumavy. To má fakt šťávu.”

Alan, který mezitím rovněž opustil vůz, přeskakoval pohledem mezi tou hrůzou a dopálenou Sářou a neměl ponětí, co má říct. Podfoukli ho! Mlýn byl v katalogu realitní kanceláře veden jako nemovitost prioritně na prodej a Alan si v duchu říkal, že na kupce budou ti všiví agenti čekat asi dost dlouho. Takového magora tenhle svět nenosí. Už chápal nadšení prvotřídně oblečeného chlapa, jenž v něm mylně vycítil zájemce o koupi, i jeho následné ochladnutí, když pochopil, že příchozí klient požaduje pouze krátkodobý pronájem za účelem rekreace. Nicméně i

tento obchod musel být pro tu zločineckou bandu pěkně výhodný. Deset táců za měsíční pobyt v ruině, to není z hlediska pronajímatele špatný kšeft. Jen víc takových blbů, co se pokochají odborně upravenou fotografií a už podepisují nájemní smlouvu a platí na dřevo jen to hřmí!

“A-do-pr-de-le,” zavrčel. Zvedl oči k dřevěnému štítu, kde se střetl se slepým pohledem vyskleného obloukového okna, jehož pravou polovinu zakrývala zubožená okenice. V dřevěných okapových žlabech podél celé střechy se dařilo trávě a vchodové dveře byly v polovině svisle prasklé a vyspravené pruhem rezavé pásoviny. Alan si raději ani nechtěl představovat, co je asi čeká za nimi.

“Takže jedeme domů, ne?” obrátila se Sára k Alanovi bez nadšení, ale vzápětí bojovně dodala: “*Nehodláš tady snad spát?*”

Alan mlčky rozepnul ploché kožené pouzdro na opasku svých kalhot a vylovil z něj kroužek s pěti klíči a žlutou visačkou, na níž se skvělo logo realitní kanceláře. Dvakrát si svazkem pohodil v dlani a šouravě zamířil ke vchodovým dveřím. Cestou od ostatních čtyř oddělil masivní klíč, označený velkou červenou tečkou. “Podívat se tam můžeme, že jo?” odušil, když zasouval klíč do klíčové dírky chráněné záklopkou.

Sára si myslela svoje, ale zdržela se komentáře.

Zámek kupodivu nekladl žádný odpor a klíč se v něm dvakrát hladce otočil. Poté Alan stiskl kovovou kliku a zlehka do dveří zatlačil, tyto se za naříkavých protestů vyschlých pantů otevřely dokořán. Zpoza nich se vyvalil pach dlouho nevětraných prostor, ale úzká vstupní chodba nevypadala nijak zle. Čistá dřevěná podlaha, světlé, byť trochu vyboulené stěny a troje natmavo natřené dveře, vedoucí do dalších částí domu. Když před chvílí přejížděli most, všiml si Alan, že od nakloněného sloupu na kraji lesa vedou k mlýnu prověšené dráty, zapátral proto po vypínači. Našel ho sice hned, ale pavučinami ověšenou žárovku u stropu jím nerozsvítil. *Cvak-cvak*, a nic.

Rozhlédl se. Malá dřevěná dvířka, jež hledal, byla zapuštěna do zdi nad zárubní vchodových dveří. Aby dosáhl na jejich západku, musel se postavit na špičky a stejně to měl jen tak tak. Ve skříňce, ukryté za dvířky, našel to, co předpokládal, že najde: obstarožní pojistky a hlavní jistič, vše obalené zaprášenou změť pavoučích sítí. Ukazováčkem cvrnknul do páčky hlavního vypínače a tmavou chodbu okamžitě ozářilo nažloutlé světlo, proudící z žárovky, jejíž výkon Alan odhadoval na šedesát wattů. Ohlédl se na Sáru, nerudně postávající na prahu dveří. “Třeba nebude tak zle,” ušklíbl se.

Sára tomu ale příliš nevěřila. Se sveřepým výrazem v obličejí prošla kolem Alana k protějším dveřím, uchopila jejich studenou kliku a rázně je otevřela. Předpokládala, že za nimi spatří něco, co v jejím muži uhasí poslední jiskru optimismu, jenže tento předpoklad byl mylný.

Před ní se objevila prostorná místnost, jíž dominovala velká zděná pec a těžký dřevěný stůl, kolem něhož stálo šest židlí z téhož materiálu. Zvenčí zaprášená okna sice dovnitř propouštěla jen minimum venkovního světla, ale Sára s Alanem, který už stál po jejím boku, i tak pochopili, že spěšný úprk do Prahy nebude zřejmě až tak akutní.

“To mě poser,” zahučel Alan a překročil práh místnosti, která byla tím, čemu se dnes říká obývací kuchyň. Zařízení bylo sice jednoduché, ale vše vypadalo čistě a zachovale. Vedle pece stála robustní smaltovaná kamna s velkou litinovou plotnou a dva plechové zásobníky na uhlí a dřevo, oba plné. Byl tu dvojitý otočný dřez, kredenc s prosklenými dvířky a zdi zdobily vyřezávané police s keramickým nádobím, dvěma hmoždíři a ručním mlýnkem na kávu. Na hrbolaté stěně napravo od kredence visela glazurovaná porcelánová elipsa se světle modrým nápisem *Bůh ochraňuj toho, kdo přebývá v tomto domě*. Deset centimetrů pod ní trčela ze zdi prázdná skoba a Alana napadlo, že zde kdysi zřejmě visel krucifix. Uprostřed stolu ležely tři vyžehlené bílé ubrusy a několik červeně kostkovaných deček. Starodávňý lustr s jednou žárovkou připomněl Alanovi moravskou babičku, ta mívala skoro stejný. Díky důmyslnému kladkostroji a mosaznému závaží bylo možno snadno upravovat jeho výšku nad stolní deskou. Podlahu z prošlapaných fošen zateplovaly dva hadříkové koberce a podél volných stěn místnosti se táhla soustava masivních dřevěných lavic pokrytých opelíchanými ovčími kožkami. Zdálo se, že interiér a exteriér mlýnu mají na starosti dva různí lidé, doktor Jekyll a pan Hyde.

Sára zvolna došla k lavici pod jedním ze dvou jižních oken, jež zakrývala zažloutlá záclona, posadila se na ni, přehodila nohu přes nohu a zachmuřeně se podívala na svého muže, postávajícího s rukama v kapsách u dveří. “Tak dobrá,” řekla.

II.

Následující den, po konzumaci dopoledního hrnku kávy, zprovoznil Alan svůj přenosný radiomagnetofon Sharp, který si několik let před listopadovým politickým zemětřesením zakoupil za drahé peníze v Tuzexu. Na vlnách FM teď lovil rockovou muziku, na níž byl od puberty doslova psychicky závislý. Pomalu otáčel ladicím kolečkem, ale ze dvou kulatých reproduktorů vycházely jen nezajímavé, vesměs německé žvásty. Němčina, vládnoucí éteru, měla logiku, o pár

kilometrů dál směrem na jih už se jódlovalo a pilo pivo z tupláků. Alan se pomalu začínal vzdávat naděje na úlovek, když ryba nakonec přece zabrala. V reproduktorech znenadání explodoval Little Richard, hulákající jednu ze svých pecek z konce padesátých let. Vyřvával v ní cosi o *dlouhé Sally* a zběsile přitom mydlil do klavíru. O dvě minuty později rokenrolová palba skončila a německy hovořící moderátor Alanovi prozradil, že právě surfuje po stereofonní vlně jménem Bayern-3 a poslouchá pořad, zřejmě pravidelný, *Aus maine Rock-tasche*.

“Bingo,” zamumlal Alan vítězoslavně. Počkal na začátek dalšího fousatého hitu a odloudal se ke sporáku. Přiložil do jeho dvířek lopatku uhlí a posunul otlučenou černou konvici doprostřed horké plotny. Uvaří si ještě jedno kafe, bude poslouchat bavoráky a pak se uvidí. Koneckonců, je na dovolené, tak žádný spěch.

Včera, když se se Sárrou shodli, že není důležité, jak chalupa vypadá zvenčí, nýbrž jaká je uvnitř, vyložili přivezený náklad a do pozdních večerních hodin se zabydlovali. Ložnice, sousedící s kuchyní, se ukázala být ve stejně slušném stavu jako hlavní místnost. Byly zde dvě k sobě sražené postele s vysokými dřevěnými čely, po straně každé z nich těžká židle místo nočního stolku, červotočem prolezlá skříň, komoda a malá kamínka na kovové podložce. Na stěně nad čely postelí visel oválný realistický obraz, znázorňující dvě vyděšené děti, holčičku a chlapečka, uprostřed rozbitého mostu přes hlubokou strž, a krásného bílého anděla, držícího každé děcko za jednu ručku.

Ve chvíli, kdy pod tímto obrazem včera ulehali do vlastních mikrovláknových přikrývek, bylo už vše na svém místě. Elektřina fungovala, čerpadlo na vodu rovněž a elektrický lapač hmyzu modře zářil do tmy. Jen sex tu noc vynechali. Alan totiž prohlásil, že dítě, jež by se díky této noci narodilo, by bylo docela jistě úplně vygumované a ruce by mělo vytahané ke kotníkům.

V konvici na plotně začala vřít voda a Alan ji s pomocí utěrky nalil na instantní Nescafé, které nasypal do svého oblíbeného červeného hrnku. Poloprázdnou konvici odstavil na okraj kamen, do hrnku přidal cukr, mléko a lžičku a odnesl si jej k otevřenému oknu. Venku byl krásný, teplý den. Modré nebe nerušil jediný mráček a ptáci zpívali jako by měli zítra umřít. Potok tiše bublal a v přerostlé trávě na jeho břehu se opalovala Sára. Jen tak. Alan si její nahé tělo zasněně prohlížel, upíjel kávu a říkal si, že život je někdy zatraceně prima.

Sáře však dobře nebylo. Spala a na čele se jí perlily kapičky potu, které v čůrcích stékaly do jejích křečovitě zavřených očí. Očními víčky filtrované sluneční světlo měnila tenká tkáň v rudé, pulsující skvrny, protkané rotujícími černými kruhy a skrz hukot krve za ušními bubínky k ní z nevelké dálky doléhal monotónní zvuk, doprovázený stále se opakujícím vrzáním a šploucháním vody. Několikrát slyšela zaržát koně. V horkém vzduchu ospale bzučely podzimní mouchy a mezi šustícími stébly trávy neúnavně vrzali cvrčci.

Kdosi se k ní blížil...

On se vrátí! Musí! Bože... Řekni mu, že je všechno jinak! Ať osedlá svého koně a štve ho k Jeremiášovu mlýnu tak rychle, jak jen bude moci. Ať letí jako vítr, protože možná už večer, možná už tento večer, ji zabijí.

A ještě před tím...

“Magdaleno...”

Před tím, než jí vezmou život, vezmou si ji. Zase. Všichni.

Klečela ve vysoké, žlutnoucí travě na kraji prašné, zářijovým sluncem rozpálené cesty. Prsty na ruku měla propleteny do sebe a tiskla je tak křečovitě, až jí bělely klouby. Očima plnýma slz vzhlížela k malé kapličce, za níž se zvedal příkrý, travnatý svah, z obou stran sevřený hustým lesem. Léto končilo a na neposkvřeném nebeském blankytu se začínaly houfovat vlaštovky před nadcházející dlouhou cestou na jih. Ach, jak jim záviděla!

“Magdaleno!”

Jistě, je už dlouho pryč, tak vyslali Bruna, aby se podíval, zda ji snad nenapadlo zamířit ke vsi. Byla si jista, že i když tomu tak není, Bruno si určitě zase něco vymyslí, jen proto, aby jí přitížil. A ona bude znovu bita. Tím dřevem...

Jestli se Samuel nevrátí... Bože, je to rouhání, ale i smrt může být někdy vysvobozením.

Uslyšela šoupavé kroky.

Bruno byl ještě poměrně daleko, ona však měla dojem, že už nyní cítí jeho odporně smrdutý dech.

“Magdaleno! Mag...”

Sára otevřela oči jako procitnuvší zombie v béčkovém filmovém hororu a posadila se tak prudce, až jí zpocené hnědé vlasy spadly do nezdravě bledého obličeje. Točila se jí hlava a žaludek měla jak na vodě. Alan dřepěl vedle ní, červený hrnek v ruce a zmateně na ni zíral. Jejich pohledy se střetly. Po několika tichých vteřinách si Sára odhrnula vlasy z čela a roztržitě se rozhlédla kolem sebe, jako by si chtěla ujasnit, kde vlastně je. Pak se očima vrátila ke svému muži. “Co... se děje?” vysoukala ze sebe malátně a špičkou jazyka si olízla suché rty. Alanovi připomínala člověka s těžkou kocovinou.

“Nic. Nechrň na sluníčku,” řekl a natáhl k Sáře ruku s kávou. “Na, napij se.”

Sára si však hrnek nevzala. Místo toho ukryla obličej v dlaních a zůstala tak skoro minutu. Nic se neděje? *Nic*? To přece ne! Tohle nebyl žádný obyčejný sen! Těsně po procitnutí věděla o co jde, alespoň si to myslela, ale hned poté... bylo všechno pryč. Tedy *skoro* všechno.

Magdaleno!

Ten výkřik si pamatovala. A taky strach.

Alan odložil hrnek s chladnoucí kávou na zem a objal Sáru kolem ramen. “Měla bys jít do stínu, nebo mi zblbneš,” prohlásil, ale Sára, duchem docela jinde, jen zavrtěla hlavou. “Jsem v pohodě,” řekla. “Vážně.”

Alan na ni zamyšleně hleděl. Nahá, rozechvělá a trochu zpocená... Náhle mu přišla ohromně sexy. Hřbetem ruky ji proto pohladil po tváři, do níž už se vracela barva, a pak vzal do dlaně její pravé ňadro. “Opravdu? Tak to bysme si mohli zahrát na zaječí prdy, co říkáš?” zeptal se vemlouvavě a jemně ňadro stiskl.

Sára se na svého manžela nedůvěřivě podívala: “Jo? A jak se to jako hraje?” Přestože se začínala cítit lépe, na Alanův infantilní humor náladu neměla.

Alan se k Sáře přisunul blíž, políbil ji na spánek a tajemně zašeptal: “To máš úplně jednoduchý, zlato. Já ti ho tam prdnu a ty zaječíš.”

Sára zpočátku nijak nereagovala, co jiného od toho pitomce mohla čekat? Pravda je, že jindy by to hladce ustála, měla v tom praxi, ale dnes ne. Ne teď. Vymanila se z mužova objetí a sáhla po modrých plavkách u svých nohou. Oblékla si spodní díl, postavila se na nohy a s horním dílem v ruce si Alana otráveně prohlédla. “Jseš naprostej debil,” pravila a odkráčela k lesu. Alan si prsty mnul kořen nosu a civěl za ní, dokud nezmizela mezi stromy.

Po zbytek dopoledne se Sára chovala odtažitě. Alan byl nicméně přesvědčen, že se vůči ní ničeho trestuhodného nedopustil a rozhodně proto nehodlal mávat bílým hadrem a škemrat o smír. S pivem a detektivkou se utábořil ve stínu před mlýnem a Sárú pustil z hlavy. Však ono jí to za chvíli přejde, říkal si. Jenže nepřešlo.

Po obědě, v němž sehrála klíčovou roli konzerva chalupářského guláše, se Alan vrátil k pivu a knížce. Sárú během odpoledne skoro ani neviděl. S pohrabáčem v ruce totiž bloumala po mlýně a podle lomozu, jenž k Alanovi doléhal, se přehrabovala v nějakém starém harampádí. Z faktu, že Sára překonala svůj odpor ke špíně a pavoukům, mohl Alan usuzovat, jak velkou důležitost této činnosti přikládá. V jednu chvíli jí slyšel kramařit i na půdě a když se asi o hodinu později objevila dole, byla zaprášená od hlavy až k patě a nesla nějakou knihu. Alanovi už začínala lézt na nervy. Trochu dopáleně se zeptal, co to u všech rohatých provádí, ale kloudné odpovědi se nedočkal. Sára mu stručně oznámila, že se jde umýt k potoku a byla pryč. Na několik hodin.

Alan vypil od oběda pět piv a když večer vlezl do postele, možná i proto téměř okamžitě usnul. Sára přišla do ložnice krátce po půl desáté. Usedla na postel, nohy zkřížila pod sebe a zadumaně se zadívala na pochrupujícího Alana. Asi pět minut bojovala s pokušením vzbudit ho, nakonec však dospěla k rozhodnutí, že to, co mu chce říct, může počkat do rána. Denní světlo při jejím vyprávění beztak nebude na škodu. Sešit v ohmataných černých deskách, který přinesla s sebou, položila na židli vedle své postele, zhasla přenosnou lampičku a ulehla vedle svého manžela.

Zeleně zářící displej digitálního budíku hlásil, že je už pětadvacet minut neděle, když se Alan vzbudil. Příkrývku měl shrnutou až k pasu a levá noha mu někdy během noci sklouzla na podlahu. Dokořán otevřeným oknem proudil do místnosti vlhký chlad a Alanovi, jenž byl zvyklý spát jen v trenýrkách, teď byla zima. Přitáhl si příkrývku až pod bradu, ale nejasně si přitom uvědomoval, že tak neučinil výhradně kvůli chladu. Necítil se dobře, *necítil se bezpečně*. A příkrývka mu od dětství poskytovala jakousi iluzi bezpečí, byla hradbou proti tomu, co v noci

ožívá pod postelemi a v temných koutech dětských pokojů. V tuto chvíli se cítil zase jako malý, vyděšený kluk, který se probudil dříve než měl a zřetelně slyší, jak někde mimo jeho dohled skřípou po parketách dlouhé, ostré drápy... Otřásl se. Zvenčí k němu doléhal šum korun jehličnatých stromů, čechraných pravidelnými závany podzimního větru, a neuvěřitelně hlasitý, monotónní koncert tisíců žab. Bez hnutí zíral ke stropu a nervózně čekal, jestli se znovu ozve to, co ho vytrhlo ze spánku. A dočkal se.

Šššmiiiss...

Posadil se. Po zádech, rovných jako pravítko, mu stékala studená kapička potu. Ostrý kovový zvuk měl původ za dveřmi kuchyně, o tom Alan nepochyboval, ale určit jej nedokázal. Stříhnul pohledem po Sáře. Ve slabé modré záři elektrického lapače hmyzu uviděl nezřetelnou postavu, zamotanou do přikrývky. Spala.

Šššmiiiss...

Téměř centimetr širokou mezerou mezi spodní hranou kuchyňských dveří a podlahou pronikalo do ložnice slabé, mihotavé světlo. Ano, *někdo* byl v hlavní místnosti. Někdo nebo možná *něco*.

Šššmiiiss...

“Do prčic,” zašeptal. “Co to... sakra...” Opatrně, aby neprobudil Sáru, odhrnul přikrývku a spustil chodidla na chladná prkna podlahy. Zůstal sedět na pelesti a rozhlížel se po něčem, co by mu mohlo posloužit jako zbraň. Okem přitom zavadil o úzký, válcovitý předmět vedle své postele: kovová svítlna na čtyři velké monočlánky. Zvedl ji a potěžkal. Žádná sláva, pomyslel si, ale lepší než nic. S tichým zavráním v kolenou se vztyčil a po špičkách zamířil ke dveřím. Siluetu, o stupeň černější než tma, rýsující se v rohu za skříní, vůbec nezaregistroval.

Šššmiiiss...

Kradmo, krůček za krůčkem, postupoval vpřed, až konečně jeho potem zvlhlá levá dlaň obemkla kliku dveří. Tak, a teď... Teď ty dveře otevře a vzápětí zjistí, že jak záhadný zvuk, tak světlo, mají nějakou docela banální příčinu.

Proboha! A jakou asi?

To se uvidí.

Otevřel. A zavrával.

Na židli u kuchyňského stolu, uprostřed něhož stál mosazný svícen s hořící bílou svící, seděl mohutný muž v dlouhém černém kabátě. Přestože seděl čelem k němu, do tváře mu Alan neviděl. Na hlavě měl totiž zmačkaný tmavý klobouk, jehož krempa, posunutá hluboko do čela, celý obličej dokonale zakrývala. Zpod klobouku spadaly na mužova široká ramena dlouhé prameny nepěstěných šedivých vlasů a Alanovi se zdálo, že v nich vidí polámaná stébla slámy. O levé koleno si noční host opíral špinavou násadu kosy, již ve správné poloze přidržoval druhou nohou a levačkou v dřevě pletené rukavici. V pravé ruce třímал opotřebovaný brousek. Ten právě přiložil k rezavému, špatně vyklepanému ostří a...

Šššmiiiss...

Od brousku odletělo několik žlutých jisker.

Alan nechtěl věřit vlastním očím. Je to sen? Určitě ne! Nejenže toho chlapa viděl a slyšel, dokonce ho i cítil. Páchl vlhkem, plísní, rybinou... Odporné aroma se převalovalo po místnosti jako těžká, neviditelná mlha.

Brousek znovu přešel po kose a Alan se konečně trochu vzpamatoval. Udělal krok vpřed a rádoby pevným hlasem na nočního návštěvníka spustil: “Hele, chlape! Co tady děláte? A jak jste se vůbec dostal dovnitř? Bylo zamčeno!”

Šššmiiiss...

“Slyšíte mě? Mluvím na vás!” Alan postoupil o další dva kroky a zase zůstal stát, dál se mu nechtělo. Mezi ním a páchnoucím hostem byl už jen stůl. Pokoušel se narychlo slátat nějaký konstruktivní plán, ale marně. Místo toho tam trčel jako solný sloup a s pokleslou čelistí sledoval, jak se neznámý zvolna zvedá ze židle. Měřil dobré dva metry. Brousek zaduněl o stůl a násadu kosy uchopily obě ruce, pevně. Svíčka zdola ozařovala naprosto prázdný těstovitý obličej, vybavený párem černých ptačích očí, jež v sobě neměly o nic víc života než kráter na odvrácené straně Měsíce. V okamžiku, kdy hrůzou ochromenému Alanovi došlo, co se děje, bylo už na ústup či dokonce obranu příliš pozdě. Ta věc totiž právě pozvedla svůj rezavý žací nástroj, rozmáchla se a prudce jím švihla kupředu.

Alanovi se ještě mihlo mozkiem, že v příštím okamžiku se buď probudí pochcáný hrůzou nebo mu tady ten hajzl doopravdy usekne hlavu, vzápětí však byly všechny úvahy zcela bezpředmětné. Ostří kosy s kovovým zadrnčením zasáhlo jeho bledé čelo a on se zhroutil na podlahu kuchyně jako odstřelený komín. Tvrdý dopad už necítil.

Deník básníka Samuela Vincenta

Je skoro půlnoc 14. září. Mé pochybnosti a obavy pozvolna začínají nabývat hrozivých tvarů a barev, jako kdybych byl náhle osvětlen shůry. Sedím ve skromné mansardě zájezdního hostince v nevábném místě zvaném Vlčí Jámy a ve světle petrolejové lampy svěřuji své neklidné myšlenky stránkám deníku, doufaje, že si je tak snáze utřídím.

Duchem jsem zpět na Jeremiášově mlýnu, kde jsem včera odpoledne požádal o nocleh. Uvažuji, proč mě mlynář, byť jen na okamžik, neponechal o samotě se svou dcerou, k níž jsem zahořel citem vpravdě hlubokým. Pokud nebyl nablízku mlynář, pak byl v doslechu mládek nebo stárek, mlynářovi pacholci, připomínající párek podlézavých psů, kteří za ohlodanou kost udělají takřka cokoli. Mládek, jmenuje se Bruno, navíc po Magdaleně často hledí pohledem, jenž se mi pranic nezamlouvá. Vidím v něm nestoudnou touhu, záludnost a zášť.

Zpočátku jsem se domníval, že přede mnou, projíždějícím cizincem podivného jména, Magdalenu prostě jen hlídají. Ale za bílého dne, přímo na mlýnu? Dává to smysl? Začínám nabývat jistoty, že ti tři z jakéhosi důvodu nehodlali dopustit, abych s Magdalenou nestřeženě hovořil.

Nechtěli mě tam. Ani dnes, ani kdy jindy. Vzpomínám, jak málo nadšení projevoval mlynář, když jsem mu dnes, krátce před mým odjezdem, oznámil svůj úmysl ucházet se o přízeň jeho dcery, jakmile vyřídím neodkladné záležitosti ve Volarech a vrátím se zpět k Červené řece.

Ze všeho nejvíc mě však zneklidňují poslední slova Magdaleny. Zvláště pak ta nevyřčená.

“Samueli,” řekla mi a oči měla smutné, jako odkvétající chrpy, “jste určitě dobrý básník, ale na některé věci pero a papír nestačí. Co zemřela matka, jsem jim všem... jsem jim všem... hospodyní. A proto mě odtud nikdy nepustí. Nikdy, Samueli. Rozumíte? Pokud byste si mě však opravdu chtěl odvést, potom budete muset...”

Co budu muset mi ale nebylo přáno se dozvědět. Zpoza rozvrzaných dveří dřevníku, vedle něhož jsme stáli, se totiž vynořil zamračený Bruno se sekerou v ruce a Magdalena při pohledu na něj okamžitě ztratila řeč. Cípem červeně vyšíváného bílého šátku si zakryla ústa a několika rychlými kroky mi zmizela z očí. Bruno mě ještě chvíli nepřátelsky pozoroval a posléze se vrátil ke své práci u špalku. Mlýn jsem opustil o hodinu později, ale Magdalenu už jsem ani nezahlédl.

“Co zemřela matka...,” řekla a mě nyní jímá tušení nadmíru zlé. Osamocení mlýn a v něm tři muži spolu s krásnou dívkou s plavými vlasy a očima jako letní nebe po bouřce. Bože, nač to

myslím! “Jsem jim všem...” Čím? Čím je jim všem? Opravdu jen hospodyní? Tak proč jí “nikdy” nedovolí odejít? A proč ten neustálý dozor? Protože těm třem vaří, pere a uklízí? Neukrývá Jeremiášův mlýn tajemství natolik nechutné, že jeho strážci udělají naprosto vše, jen aby zůstalo zachováno?

Možná jsem pouze stížen horečkou zamilovaných, ale mé myšlenky postupně uzrávají v pevné rozhodnutí. Ano, vracím se! A v žádném případě nebudu čekat do svítání. Cestu k Červené řece najdu a Homér, můj kůň, už si snad trochu odpočal. Zjistím, co se děje na Jeremiášově mlýnu, to přísahám! Pero je prý mocnější zbraň než meč a já tomu věřím, přesto však ve svém vaku nevozím jen papír a náčiní na psaní veršů...

III.

Když otevřel krví zalité oči, uviděl nad sebou Sáru. Neurvale jí třásla a hystericky křičela.

“Alane! Alane! Pro všechno na světě, prober se! Prober se!” ječela. *“Musíme odtud okamžitě vypadnout! Slyšíš mě? Slyšíš mě, Alane?”* Hřbetem pravé ruky jej tiskala do tváří a rozmetávala kolem krev, řinoucí se z rozšklebené rány na jeho čele. *“Musíme pryč! Hned! Ted! V ložnici... je Hubert!”*

Alan malátně zvedl ruku a zachytil Sářino zápěstí. Oči upíral ke stropu. Měl dojem, že se nad ním houpe.

“Alane! Díky bohu!” vykřikla Sára. *“Díky bohu! Alane, já ničemu nerozumím, ale vím... Já... Já už jsem tady jednou žila! Strašně dávno!”*

Alan, probírající se z omráčení, se v tom křiku pokoušel zorientovat, ale nechápal vůbec nic. A Sára pokračovala. Její hlas, místy zabíhající do fistule, rozčilením přeskakoval a z prokousnutého rtu jí na bradu stékal pramínek krve.

“Já tu našla svoje hračky a... a ten deník! Neřekla jsem ti to, už... už jsi spal... Chtěla jsem ráno, ale... Alane, já si na všechno vzpomínám! Oni... oni mě zabili! Otec a ti dva parchanti, Bruno s Hubertem! Hodili mě do náhonu! S mlýnským kamenem na nohou! Přerazil mi kosti a přibil mě ke dnu! Já se tam utopila, Alane! Samuel se vrátil pozdě! On... Viděla jsem ještě, jak mu Bruno zabil koně a pak už...” Chroptivě nabrala dech do plic a hřbetem ruky si rozmazala krev po bradě. *“Všechny je pozabíjel! Je to v jeho deníku! Schoval ho ve mlýně, než odjel... Nepohřbil*

je a oni jsou pořád tady! *Všichni jsme teď tady!* A ti tři po mně znovu jdou! *Alane! Musíme odtud okamžitě vypadnout!*”

Alanova rozbitá hlava ten zmatek stále odmítala přijmout, natož jej strávit či dokonce pochopit, ale se závěrem se Alan naprosto ztotožňoval: musí odtud urychleně zmizet.

“Pomoz mi... na nohy,” vypáčil ze sebe, když se s bolestným úpěním posadil. Cítil se, jako kdyby právě absolvoval hodinu na pouťové centrifuze, nedokázal zaostřit pohled a chtělo se mu zvracet. Sára však na manželův zubožený stav nebrala žádné ohledy. Popadla obě jeho zápěstí a mocným šklubnutím jimi bez varování trhla vzhůru. Nepřipravený Alan zařval bolestí a málem Sáru strhnul na sebe. V poslední chvíli našťestí zabral, široce rozkročil nohy a jako zázrakem se na ně nakonec vyhrabal. Zřejmě by se ihned zřítíl zpátky do kaluže vlastní krve, ale kuchyňský stůl byl našťestí nadosah. Hluboce předkloněný Alan jej použil jako bytelnou oporu a za odměnu ho vzápětí celý pozvracel. Když skončil, utřel si potřísněná ústa dlaní a rozhlédl se po místnosti. Připomínal zraněné zvíře zahnané do pasti.

Zatímco Alan ztuple zíral kolem sebe, Sára přiskočila k vyhaslým kamnům, z dřevěného sušáku nad nimi strhla kostkovanou utěrku, několikrát ji přeložila a narychlo uvázala kolem Alanovy krvácející hlavy. Alan zatínal zuby bolestí, ale statečně držel. Moc rád by si dal vše dohromady, jenže neměl čím. Mozek jako by opustil jeho lebku ruku v ruce s krví.

Šššmiiiss...

Brousil kosu... V kuchyni. A pak...

Žaludek se mu znovu křečovitě sevřel. Jasně! *Chlap s kosou...*

“Ten chlap!” zakvičel. “Je někde tady! A má kosu!”

“Mlynář,” přisvědčila Sára hlasem nahého v mrazicím boxu. “Můj otec. Pojd’, jdeme.”

“Tvůj... co?”

“Fotr!” vyštěkla, až jí od úst odlétla narůžovělá slina. “*Můj zasranej fotr!* Znásilňoval mě! Pořád! Ty dvě zrůdy taky! A když pak přijel ten cizinec a chtěl...,” zajíkla se a několik vteřin nemohla popadnout dech. “Oni... zničili důkaz! *Mě!* Chápeš?”

Alan byl přesvědčen, že se mu hlava každou chvílí rozskočí na tisíc kusů. Ne, nechápal nic. “Já...,” začal, ale dál se nedostal. Z ložnice se ozvala ohlušující rána. Alan hádal, že kdosi právě převrhl velkou šatní skříň.

“Ven!” sykla Sára s očima až na čele. “Ven!” Popadla zkoprnělého Alana za ruku a odvěkla ho do neosvětlené vstupní chodby. Než se ale stačila rozeběhnout k východu, zůstala stát jako opařená. V rámu dokořán otevřených hlavních dveří se kývala shrbená silueta s velkou sekerou přehozenou přes pravé rameno.

Sára, o niž se pokoušely mdloby, lapala po dechu a nevěděla, co dál.

Kreatura ve dveřích se pohnula směrem k nim. Dlouhé topůrko sekery jí sklouzlo z ramene a těžké ostří zadunělo o podlahu. Alan zašilhal po Sáře. Stále sice netušil, odkud vítr vane, ale rozhodl se, že teď není ta pravá chvíle na řešení detailů. “Je... je tady nějaký... zadní východ?” Sám sobě skoro nerozuměl, Sára však jeho drmolení dešifrovala. “Je,” vydechla. “Jasně, že je! Jdeme!”

Udělal dva kroky vstříc tomu hrozivému stvoření a otevřela boční dveře, za nimiž byla kdysi komora na náradí a vnitřní vchod do chléva. Uvnitř uviděla jen kompaktní, neproniknutelnou tmou, ale ta ji od vstupu neodradila, beztak neměli jinou možnost. S rukama napřaženými před sebou vběhla dovnitř a jen doufala, že zde nikdo neprováděl žádné zásadní stavební úpravy. Toto místo totiž během svého včerejšího pátrání v čase nenavštívila a neměla proto ponětí, jak to tady dnes vypadá. Alan klopytal za ní. Těžkýma nohama přitom neustále narážel do nejrůznějších předmětů, zákeřně ukrytých ve tmě, a na zakrvácený obličej se mu lepily prachem obtěžkané pavučiny. Říkal si, že jestli se o něco praští do hlavy, bude vymalováno. Pak si ale pomyslel, že vymalováno bude nejspíš tak jako tak, jen s nepatrným odkladem, a dál se tím nezabýval.

Krkolonná cesta přes komoru a chlév jí trvala necelou minutu, pak Sára tvrdě narazila do zavřených vrátek pro dobytek. Neomylně nahmátla vertikální kovové madlo s ostrými hranami a divoce jí začloulmala. Vrátko hlasitě zavržalo, ze svých spár uvolnila oblak dusivého prachu, ale neotevřela se. Sára prsty horečně zašátrala po jejich hrubém povrchu a vzápětí našla, co hledala. Aby také ne! Vždyť tudy chodívala několikrát za den. Pod jejíma rukama se ozvalo skřípavé kovové cvaknutí.

“Petlice,” zamumlala. “Na chlívku jsme nikdy neměli zámek, jen petlici.” Znovu popadla madlo a vrátka otevřela.

Ze sametové oblohy svítil téměř dokonale kulatý měsíc a pobořený přístavek s rozpadlým mlýnským kolem vypadal v jeho přízračné záři jako kulisa z nějaké vodnické pohádky. Všude byl klid, nikde žádný pohyb. Slyšet bylo jen vítr a kuňkání žab.

“Rychle! K autu!” S těmi slovy Sára znovu sevřela Alanovo zápěstí a vyrazila na měsícem postříbřené prostranství před mlýnem. “Ať už jsme pryč!”

Deník básníka Samuela Vincenta

Vždy jsem žil v přesvědčení, že zabití člověka, bližního svého, je něco naprosto neslučitelného s mou osobou. Po dnešním dni už vím, že je všechno jinak, ale nelituji jediné kapky krve, již jsem na Jeremiášově mlýnu prolil. Bůh ví, že jsem zbavil svět tří bestií, které neměly právo říkat si člověk, a skutečnost, že mám na rukou jejich krev, mě v tuto chvíli nijak netíží.

Na mlýn jsem dorazil ve chvíli, kdy mlynář s Brunem a třetím ničemou, jehož jméno neznám, svrhávali křičící Magdalenu do hučícího náhonu. K nohám měla přivázan vysloužilý mlýnský kámen, který její osud zpečetil. Když mě Bruno spatřil, popadl sekeru, ležící v trávě vedle něj, rozeběhl se proti mému zpěněnému koni a dobře mířenou ranou mu přetál krční tepnu. Homér se pode mnou zřítíl k zemi a já skončil tváří ve vlhké hlině. Brunova sekera zůstala pevně vězet v Homérově krku, ale já měl svůj nůž připraven. Jeho čepel prořála Brunovo hrdlo jako tvaroh a proud krve, jenž mi chlístl do tváře mě ujistil, že druhé rány nebude zapotřebí.

S nožem v ruce jsem se obrátil k přibíhajícímu stárkovi. Ten, když uviděl, jak dopadl jeho zlotřilý kumpán, začal přede mnou zbaběle couvat. Daleko však nedocouval. Jsem básník, vládnu dobře myšlenkou a perem, ale můj otec, pouťový kejklíř, vládnul neméně dobře nožem a házet jím mě naučil skvěle.

Mlynáře jsem dohonil ve chlévě. Stáli jsme proti sobě, každý z nás odhodlán toho druhého zprovodit ze světa nebo sám zahynout. On třímal v ruce srp, já byl neozbrojen. Od pradávna však platí, že muž je skutečně dobrým bojovníkem jedině tehdy, pokud je schopen improvizace a já, hnán nenávistí a touhou po pomstě, dnes prokázal vlohy hodné vojevůdce. Na skobě v podpěrném trámu po mé pravici byla zavěšena stará kosa a pohled na ni mi připomněl slavné časy husitů. Jakmile Jeremiáš spatřil v mých rukou zbraň sedláků, mrštil po mě svým srpem a protože minul, pokusil se o kvapný ústup. Já ale vyvinul dostatečnou hbitost, několika skoky jej dostihnul a

jednou provždy s ním skoncoval. Kosa byla ostrá jako břitva. Nebýt páteře, dokonale bych tu zvrácenou zrůdu s'al.

Jak jsem již jednou zmínil, nelituji svého krvavého činu a litovat jej nikdy nebudu, jsem nicméně přesvědčen, že zvuk ostří kosy, drhnoucího o přední stranu mlynářových krčních obratlů, mi bude znít v uších až do konce mých dnů.

IV.

Osudná chyba, již se pod tlakem okolností dopustili, došla oběma skoro zároveň. Byli doslova živým důkazem toho, že strach a stres dělá s lidskou myslí pravé divy. Když si ale své pochybení uvědomili, bylo už na nápravu pozdě.

“*Klíče!*” zaječela Sára a oběma rukama si vjela do rozčuchaných vlasů. “Alane! Nemáme klíče od auta!”

Alan nijak nereagoval. Polonahý, vrávorající, se zakrvácenou utěrkou omotanou kolem hlavy vypadal dost šíleně. A také se tak tvářil. *Zapomněl na klíče...* Zvrátil třešticí hlavu a zavřel oči. Snažil se něco vymyslet, ale žádný spásný nápad nepřicházel. Byli v loji.

“Poběž! K mostu!” vyhrkla Sára a prudce svým tumpachovým manželem zacloumala. “Nic jiného nám nezbývá, musíme pěšky! Na klíče kašli, nemůžeme se pro ně vrátit! Zabili by nás!”

Poslepu nahmátla Alanovu dlaň, sevřela ji do své a rozeběhla se k nedalekému potoku. Jak utíkala, honily se jí hlavou neutříděné útržky vzpomínek na konec jednoho horkého léta, na den, kdy klečela v šustící trávě před kapličkou u cesty a zoufale se modlila za včasný návrat muže, jehož skoro vůbec neznala, ale který pro ni přesto představoval jedinou spásu. Její modlitby se však tenkrát minuly účinkem, Samuel sice přijel, ale dorazil pozdě...

“V náhonu tě nikdo hledat nebude, couro mizerná! Bruno! Přival ten kámen! Tak vdavek se ti zachtělo! Ty... ty ale nejseš žena! To si jenom myslíš, Magdalenko! Jsi jen obyčejná děvka, stejná jaká byla tvoje matka! A jsi naše děvka! Naše!”

Vrzavý zvuk, pronikající jim až do morku kostí, přiměl oba uprchlíky k ohlédnutí. Nic příjemného za sebou nespátřili. Bachratý mlýn se utápěl v bledém měsíčním světle, jež nemilosrdně odhalovalo všechny jeho nehezské detaily: křivý komín, rozbité okenice, strupy opadané omítky... Vrzání však přicházelo od zříceniny přístavku. Mlýnské kolo, které vypadalo, že se každou chvíli rozpadne na kusy, se zvolna otáčelo, aniž by na ně dopadala jediná kapka vody. Otáčelo se a vrzalo a vrzalo a vrzalo...

V prostoru mezi přístavkem a mlýnem se kývaly dvě černé postavy, vlekoucí se směrem k mostu. Jedna byla ozbrojena sekerou, jejíž ostří odráželo měsíční světlo, druhá držela jakýsi klacek. *Bruno a jeho komplic, vyslanci z říše mrtvých*, pomyslel si Alan, který začínal být nakloněn názoru, že možné je úplně všechno. Dokonce i to, že se dílem nějaké nešťastné náhody či paranormální aktivity dostali na místo, kde se uchoval energetický otisk dávného masakru a tento otisk že zaktivovala přítomnost reinkarnované ženy, tedy paní Sary Sequensové, kterou zde kdysi brutálně zavraždil její vlastní otec se svými dvěma nohsledy. *Tomu se říká teorie s dominantními prvky šílenství!*

“Potřebujeme pomoc,” zamumlala Sára s očima upřenými k blížící se příšerné dvojici. “Potřebujeme pomoc...”

Její hlas vytrhl oba z úvah a přinutil je znovu se rozeběhnout. Sotva však pohlédli k mostu, vzdálenému od nich sotva deset metrů, zarazili paty do hlíny, jako na povel. Alanovi poklesla ramena a Sára tiše zasténala.

Uprostřed mostu stál mohutný muž v dlouhém kabátě. Na hlavě měl klobouk a v ruku držel kosu, která byla stejně nehybná a hrozivá jako on.

Sám pan Otec Jeremiáš, blesklo Alanovi hlavou. Ať je to on nebo ne, s tímto pánem už měl tu čest se setkat. Během bleskového ohlédnutí zkontroloval situaci za nimi a ke své nelibosti zaregistroval, že ti dva nepostupují zdaleka tak pomalu, jak se zdálo.

Hrrrooommm...

Přeslechl se? Zřejmě ne, Sára také vzhlédla k hvězdami poseté obloze. Zahřmělo, ale... Vymetenou oblohu nešpinil jediný mrak! Otázka původu hřmění se však pro Alana stala nepodstatnou, ve chvíli, kdy koutkem oka zaznamenal pohyb na mostě - ten s kosou vyrazil směrem k nim. Jemný poryv větru zavál na břeh odporný zápach, jenž Alanovi připomněl studentskou brigádu v jatkách, kde jeden kontejner v zadním traktu dvora smrděl skoro stejně.

Hrrrooommm...

“Kolem něj neprojdeme,” konstatovala k smrti vyděšená Sára. “Musíme do vody nebo...”

Nedopověděla. Noční vzduch prořízlo ostří sekery a s definitivním zvukem dopadlo na lebku jejího manžela. Ty věci, které dříve bývaly Brunem a Hubertem, byly opravdu rychlé. *Rychlé jako Smrt...* Alan se bez hlesnutí zhroutil k zemi a zůstal ležet na pravém boku. Jeho mozek nemilosrdně řezaly ostré úlomky roztržité lebeční kosti a krev z přetřátých cév začala uvnitř hlavy páchat nenapravitelné škody.

Sára si při pohledu na to dílo zkázy vjela rukama do vlasů a hystericky zavřeštěla. A znovu. Alan! *Její Alan!* To přece není možné! To se přece nemohlo doopravdy stát? *Oni ho dostali! Zabili ho...*

Ve chvíli, kdy její bezeslovný křik přešel v zoufalý pláč, ozval se odněkud z dálky zcela nový zvuk a mrtvý mlynář v témže okamžiku vykročil z mostu na břeh.

“Co po mně chcete?” vzlykla Sára a ukoptěnými dlaněmi si vytírala slzy z očí. “Už jednou jste mě zabili, tak co ještě chcete?”

“*Jeho,*” promluvil jí náhle v hlavě bezbarvý, telepatický hlas. “*Jeho...*”

“Koho? Alana? Toho už přece máte, vy hajzlové!” vřískla Sára, nabývající dojmu, že zešílela a ječí sama na sebe. “Bruno... Bruno ho přece právě...”

“*Cizince,*” pokračoval ten vnitřní hlas v jejím mozku. “*Jezdce, který...*” A ticho.

Cizince? Jezdce, který co? A pak jí to konečně došlo! Samozřejmě! Oni kašlou na ni i na Alana, je jim jedno jestli zemřou nebo budou žít! Mají skoro sto let nevyrovnaný účet se Samuelem Vincentem a její nečekaný příjezd na mlýn pro ně představoval šanci, která se možná nebude opakovat další stovku nebo i více let. Ona, Sára s duší Magdaleny, není ničím jiným, než návnadou! Je obřím živým červem na astrálním háku, vhozeném do oceánu času! Ta vražedná smečka dobře ví, že duch Samuela Vincenta, trpělivě vyčkávající příležitosti k odčinění svého dávného selhání, jež mu brání v kýžené cestě na *druhou stranu*, této šanci na vlastní vysvobození určitě neodolá. Ano, tak je to, u Červené řeky se právě schyluje k poslednímu utkání smrt'áků!

Na další dedukce však Sára neměla čas. Dva ledové pařáty popadly zezadu její ramena, prudce jimi škubly a začaly ji vláčet od potoka. Sára, která vzápětí ztratila rovnováhu, jen bezmocně ryla holými patami v měkké hlíně a křičela o pomoc k nekonečnému oceánu hvězd nad sebou.

Vzdálený zvuk mezitím zesílil a stával se méně a méně záhadným. Sára už jej ale skoro ani nevnímala. V opačném případě by však jistě poznala klapot kopyt rychle uhánějícího koně.

Po své pravici spatřila boční stěnu mlýnu, z čehož mohla usoudit, že je vlečena k mlýnskému přístavku nad vyschlým náhonem, jenže neusoudila nic. Její mozek byl ochromen hrůzou a veškerý svůj fungující potenciál soustředil na ovládání hlasového ústrojí a plicních vaků. Nezvládl ani močový měchýř.

A pak věci náhle nabraly rychlé obrátky. Bezmračný samet oblohy prořala série několika oranžových a zelených záblesků, po nichž následovalo dunivé hromobití. Ze změti barevných blesků vyrazil divoce rotující vzdušný vír a střemhlav, jako tornádo, zamířil k travnatému prostranství před mlýnem. Jakmile se dotknul země, rozlétl se kolem gejzír vyrvaných drnů a z jeho epicentra se vyřítil mohutný černý kůň s rozevlátou bohatou hřívou.

Sára přestala na okamžik křičet a ohromeně na koně valila oči. Hluboko v krku přibíhajícího zvířete byla zaseknuta dvouruční sekera a její dlouhé topůrko poskakovalo nahoru a dolů v rytmu koňského cvalu. *Homér!* A na jeho hřbetě někdo seděl.

Zběsile rotující vír se mezitím přesunul k zaparkované červené fordce. Nejprve vůz jen o několik metrů posunul, ale pak se do něj zakousnul se stejnou chutí, jako vyhladovělý predátor do masa mladé laně. Alanem hýčkaná fordka několikrát nadskočila a následně z ní začaly odletovat vzorně udržované plechy. Přední blatníky, čelní maska, dveře, víko kufru... Ohlušující ohnivá exploze oznámila, že na řadu přišla palivová nádrž. Kusy kovu a skla kropily široké okolí a ostré sprše neunikla ani Sára. Žádný z úlomků, jež ji zasáhly, neměl sice takové rozměry, aby ji zabil nebo vážně poranil, ale krev jí přesto crčela z dobré desítky více či méně hlubokých ran. Sára už zase křičela, ale to bylo asi tak jediné, co mohla dělat. Pod patami ucítila drsný kámen. Dorazili k náhonu.

Sára na několik vteřin ztichla, aby mohla nabrat do plic nový kyslík a zároveň se pokusila zaostřit pohled metr, dva před sebe, kde neurčitě vnímala, že někdo stojí. Popotáhla zahleněným nosem a zamrkala.

“Dolů s ní!” Ten někdo byl bohužel mlynář.

Studené prsty, drtící její ramena, s ní naposledy zacloumaly a pak jejich sevření povolilo. Padající Sára levou nohou zoufale zatápala po nějaké pevné opoře, tu však nenalezla a s výkřikem se po zádech zřítila do kamenného koryta mlýnského náhonu.

Přistála tvrdě, ale díky letitému nánosu suchého jehličí a listí si místo páteře přerazila jen obě nohy, jež se jí při dopadu dostaly nešikovně pod tělo. Svíjela se jako propíchnutý had a do ochraptění křičela nesnesitelnou bolestí, která jí z nohou vystřelovala do celého těla. Skutečnost, že tohle ještě není konec, Sáře došla, když pohlédla ke tři metry vzdálenému okraji koryta, odkud

ji sem svrhli. Maně si vzpomínala, že o stěnu přístavku, hned vedle náhonu, byl opřen opotřebovaný, lišejníkem porostlý mlýnský kámen, a právě toto těžké, kamenné kolo se nyní zlověstně pomalu dovalilo přímo nad ní. Na pozadí neochotně blednoucí oblohy připomínalo podivný pohanský menhir. Ti, kdo nad ni kámen dopravili, sice nebyli zespoda vidět, ale patřičná jména si Sára do vzorce smrti snadno dosadila.

Pak se shora ozvaly další výbuchy a nebe obarvila nazelenalá záře. Mlýnský kámen se nebezpečně naklonil nad náhon a už se zdálo, že přepadne přes okraj a pohrbí Sáru pod sebou, když vtom se zase narovnal a vrátil se do své vratké pozice. Sára doufala, že v ní zůstane alespoň do té doby, než ona zmobilizuje trosky sil a posune se z jeho vražedného dosahu.

Vzdušný vír se vrátil zpět na oblohu a na chvíli zastínil pohasínající hvězdy. Sáře se zdálo, že se uvnitř prašného trychtýře míhá několik rozmazaných siluet, ale jak se rotující sloup vzduchu, prachu a hlíny pozvolna vzdaloval, byly tyto stále méně a méně zřetelné, až se vytratily docela.

O pět minut později panovalo všude dokonalé ticho.

Sára slyšela jen potok, větřík a žáby. Nic víc.

A posléze už ani to...

Šero v náhonu začalo ustupovat kolem půl šesté, kdy se Sára probrala z několikahodinového bezvědomí. Bolest ve zlomených nohou neustupovala a i zbytek těla měla v jednom ohni.

Obloha už vybledla a na obzoru, který Sára samozřejmě nemohla vidět, měla sladce růžový nádech. Nahoře byl klid. Ať už se tam odehrálo cokoli, skončilo to. Mlýnský kámen stál na svém místě u okraje náhonu a nic nenasvědčovalo tomu, že by měl v dohledné době spadnout dolů. Rozbolavělé a vyčerpané Sáře bylo nicméně jasné, že na dně náhonu věčně ležet nemůže. Dopřála si tedy ještě několik posledních minut klidu a pak se opatrně, velice opatrně zvedla na lokty. S křečovitě zavřenýma očima počkala, dokud neodezněl čerstvý výstřel bolesti, jenž tím pohybem vyvolala, a pak oči zase otevřela. Pomalu, aby zbytečně nedráždila pulsující hlavu, se rozhlédla po okolním příšeří. Při pohledu doprava spatřila jen vysokou, mechem porostlou kamennou zeď a usoudila, že tudy cesta nevede. Podívala se tedy na opačnou stranu.

Dívala se tím směrem dlouho, možná půl minuty, možná minutu, možná déle. Čas pro ni náhle přestával mít význam a její mozek, který automaticky přehodil provozní rychlost, zpomalil na desetinu. Hleděla na propletenec shnilých, kdysi dávno sem naplavených větví, sotva půl metru od ní, pod nímž se rýsovalo cosi jako kruhová kamenná deska... Mlýnský kámen, stejný jako ten nahoře. A pod ním... *Pod tím kamenem...*

Ještě několik vteřin tam upírala oči a pak začala ječet.
